

Heti biztató üzenetek 4.5. Intsétek egymást!

„Krisztus beszéde lakjék bennetek gazdagon úgy, hogy tanítsátok egymást teljes bölcsességgel, és intsétek egymást zsoltárokkal, dicséretekkel, lelki énekekkel; hálaadással énekeljeteek szívetekben Istennek.”

Kolossé 3,16

Vannak szavak, amelyektől a legtöbb ember gyomra görcsbe rándul. Ilyen szó az *intés* is. Inteni sem kellemes, meg intést kapni sem az. Számos negatív konnotációt tudunk ehhez a kifejezéshez is kötni. Ilyen jelentésréteg a *fegyelmezés*. Mindkét oldalnak kellemetlen élmény. Kibillenti kapcsolatainkat egyensúlyi helyzetéből, mikor fegyelmezzünk, hiszen az egyik fél számonkér, a másik pedig úgy érzi, hogy számot kell adnia. Az egyik fél vizsgálódik, fenyeget, szankciókat helyez kilátásba, ami a másikat védekező pozícióba szorítja. Nyilván a bizalom, meghittség, oldottság légré törik ebben a szituációban.

A másik nehéz jelentés az *oktatás, kioktatás*. Mintha korigálni akarnánk valamit egymás fejében. Ez a helyzet is sajnos megborítja a libikókát, mert az egyik fél a másik felett alárendelt pozícióba lökdösi, mikor felkészületlenségével szembesíti. Lényegében megalázza. Akkor is, ha próbálja úgymond kedvesen csinálni. Ezt a műveletet nagyon nehéz kedvesen végrehajtani. mert a helyzetet az a felismerés generálja, hogy a másikban javítandó elem van, és én, aki birtokában vagyok a javítást szolgáló ismeretnek vagy élménynek vagy felismerésnek, na majd én, aki ezért jobb vagyok, majd én akkor helyrehozom őt. Ha pedig mindezt rajtam hajtják végre, akkor vagy bémult állapotba kerülök és nem jut el hozzám semmi, mert csak próbálom túlélni a sarokba szorító helyzetet, vagy agresszívvá válok és mindent megteszek azért, hogy a másikat kilökjem a pozíciójából és magabiztosságát önteltségnek nevezve számonkérem őt, vagy egyszerűen behódolok és összetörten fogok kikullogni a szituációból.

A harmadik negatív konnotáció pedig a *konfrontálódás*. Megint arról van szó, hogy egymásnak kell feszülni. Biztosan erről van szó? Biztosan arról szól ez az egész, hogy egymásnak kell menni a

véleménykülönbség, az elégedetlenség, a probléma miatt. Akár az egyén, akár a közösség, akár kapcsolatunk védelmében fel kell vállalni a harcot, mert másképp nincs fejlődés, csak ha kicsit koptatjuk egymást a lelki esztergapadon?

Ezen helyzetek egyike sem szimpatikus. Pál mégis előszeretettel emlegeti ezt a szót, ezzel mintha megőrzött volna valamit a „nagyhatalmú farizeus mindenkinél jobban tudja” imázsából. Intsétek egymást zsoldárokkal! Rémesen hangzik. Ha legalább azt mondaná, vigasztaljátok, bátorítsátok, tanítsátok. De ez az intsétek ez annyira hangulatromboló!

Pedig a bibliai görög szó messze áll ezektől a jelentésektől. Az eredeti görög ige (*nouthéo*) ugyanis szó szerint azt jelenti, hogy *értelmet állítani*. Ez tehát egyfajta tanítási minőség, amikor valamit beteszünk egymás fejébe. És én nem feltétlenül gondolom azt, hogy ez részletesen kidolgozott tudáselemeket jelent, hiszen ez a fajta eljárás Pálra sem jellemző.

Sokkal inkább arra a gyakorlatra hasonlít, amit mi magyarul úgy szoktunk mondani, hogy *bogarat ültet a fülébe*. Elindít benne egy gondolatot. Kellően izgalmas felütéssel, hogy dolgozni és rágódni akarjon rajta, hogy foglalkoztassa, de nem részletesen kidolgozva, mintegy pépesre rágva számára az ételt.

Aki ugyanis pépesre rágott étellel táplál, azaz a részleteket is zavarba ejtő alapossággal kidolgozza, az lényegében kiskorúsítja a másikat. Éretlen személyiséggé, gyermekké degradálja. Ebből az attitűdből hívta ki az Úr Pál apostolt. A végletekig kidolgozott válaszok szorosságából és azt mondta neki: te ennél sokkal szabadabb is lehetsz. Erre az ördög szorítása is képes. Tudjuk, *a bűn szolgája gyáva rab, a Krisztusé szabad*.

Krisztus szabadságának pedig az a lényege, hogy ad egy víziót, egy irányt és sok-sok szempontot, de a részleteket neked kell kidolgoznod. A jó jogalkotás is úgy működik, hogy szabályoz, de nem szabályoz túl, hiszen az elvek elegendőek ahhoz, hogy jogkövető pályán tartsák a honpolgárt. A túlzott szabályozás miatt fokozott kontrolligény és az állampolgár iránti jogalkotói meg nem becslés áll.

Isten ennél többre tart bennünket. Szabadságra váltattunk meg, ami azt is jelenti, hogy egymást sem beszabályozni és leszabályozni kell. Egy keresztyén közösség épülését ez biztosan nem szolgálja. Az sokkal inkább, ha víziót adunk egymásnak. Olyan irányt, amire nézve ki-ki megtalálhatja magára értelmezett és a közösségbe őt igazán integrálni képes célját.

Inteni egymást tehát azt jelenti: irányba állítani. Első renden az Isten ígéje által átítatott életünkkel és az ebből fakadó igaz bizonyoságtétellel, egészséges beszéddel. Erre a fajta evangéliumra az embereknek óriási szüksége van. A közösségünknek is óriási szüksége van. Arra, hogy elültessünk egymásban *Gondolatokat*. Olyasfélét, amelyek Isten felé irányítanak és közelítenek bennünket. Ez járhat fegyelmezővel és tanítással és konfrontálódással. De ezekre inkább eszközként és nem formaként tekint. Egy gondolat ugyanis lehet morálisan orientáló, ismereteket bővítő karakterű és megütközést keltő. Jézus szavainak és jelenlétének is van ilyen hatása. De akármelyik hatás is érvényesül az alapcél a formálás, az üdvösség irányába való odafordítás. Ez pedig talán nem is hangzik olyan borzalmasan...